

Ez a kurva szorongás, majdnem elsírta magát, ahogy remegni kezdett a lába — még el sem érte a gyeget, mégis egész közelről látta a fehér port a rövidre nyírt fűszálak hegyén billegni, mint-ha máris a földön feküdne... hogy ettől nem lehet szabadulni! Nagyokat nyelt, de kiszáradt szája csak fokozta a szégyent, hogy nem és nem, évről évre csak rosszabb lesz, a múltba indázó érzéseket nem sikerül elmetszeni, mind ott kavarnak: apró, égető lángnyelvek a rángó idegvégződéseken.

„A labda a csillogó zöld gyepon a mindenség mása, gömbfelületének egy megfelelő ponton való érintése kijelöli a világ határait — röppályája, majd a kapu ketrecébe való becsapódása az isteni örömről ad hírt. A kapufa felett érzett szomorúság így a keresztre feszítés gyászával rokonítható: az elveszett megváltás pillanata, amit csak az a remény enyhít, hogy akár be is mehetett volna. Azonban az ilyen kiábrándító lövést, fiam, mint a tied, azzal a latorral azonosítják, akinek esélye sincs a mennyek országára.”

A vörös salakos pálya szélén, nyakában síppal, egész közelről arcába lehelve a reggeli pálinkából megmaradt illatanyagot,

vállát kicsit megbökve, búcsúzóul súgta fülébe a Mester, miután észrevette, hogy ezüstláncán nem szétnyitható, parányi ezüstlabda lóg, a játék titkának képletét rejtve, hanem egy róza, melynek kelyhében Mária ült begubózva, teljes némaságban.

1987 dermesztő telének végén, február közepe táján két, az érzések nehezen kibogozható hálójába egyre jobban belegabalyodó szellemlény szállt le a vonatról a késő téli szürkületben, hogy aztán a peronon beleborzongjanak a nyirkos hidegbe és a rájuk váró egyéjszakás kaland gondolatába. Egyikük képzeletében, akit a közelítő pontosság igénye miatt nevezünk férfinak, a vonzódás fantomképei viaskodtak a másiktól áradó múlt emlékeivel. Összekapaszkodva tették meg az utat az állomástól az utcáig, mindketten a másakra támaszkodva, mintha a lüktetés bizonyosságul szolgálhatna létezésük értelmességére. Azt, hogy a lassan arcokká összeálló, történetekkel formát öltő ismeretlen középpontja felé tartottak, fokozatosan értette meg, ahogy a másik egyre inkább bevonta őt is mitikus szövőddő fátlyával,

melynek szájai különféle kideríthetetlen és sorsalakító eseményeket mintáztak.

Az üres házban a valóságérzetet egyedül testük közvetítette, a hideg és csönd szinte végsőkig felerősítette kiszolgáltatottságukat a tárgyakkal szemben, ami így megfelelő teret kínált az emlékképpé válásnak az éjszaka padlászörgéssel kísért álmaiban.

A másnapi hideg reggel szennyes, szürke égboltján átszűrődő napfény érintésére ébredve megpróbálta érzékei tapasztalata alapján érthetővé tenni maga számára, hogy a véletlenek, vonakodások, vágyódások és esetlegességek időképletében, miközben a másik bőre és a súrlódó lepedő egyértelmű eligazodást, irgalmas háttérzenét biztosítottak gondolatainak, hová is került. Mert ha valami, az egyértelműnek tűnt a langyos cserépkályhához támasztva hátát, hogy az öröklét véges.

Karcsi a Juventusnak szurkolt, ő még kisgyerek volt, ha szóba került, enyhén csücsörített a szájával, mintha valamilyen égi forrásból szürcsölt volna bátorítást, áhítatosan formálta a szavakat,

ilyenkor tényleg úgy tűnt, átlényegül, egy fantom, a szabadság zebra-lovasa a 70-es években, göndör, csapzott hajú, titkos vezérszurkoló, aki tud valamit, hiába legyintettek mögötte, a szemébe, ő lopva mert csak ránézni, neki apja után a Fradi jutott, Karcsi után pedig csak úgy serteptéreltek a világ láthatatlan olaszai, követték őt különös dülöngélésében, szorosán a fal mellett haladva. Ha vele volt a serege, mennyei stadionkórus egy számára dallamosan érthetetlen nyelven zúgva, látta rajta, hogy nem fél, szinte kihúzza magát, többé nem fél a feleségétől, a gyerekeitől, attól, hogy hetekig ismét a sötét szobába lesz zárva, vitte szíve az elérhetetlen meccsekre, tépett zászlók lobogtak körülötte, úgy mosolygott, mint aki tud valami nagyon fontosat, a távolból üzentek neki, napfényes-borongós ódon városokból, barna balkonokról, Unicumot ivott Gina túsarkú cipőjéből, széteső vonásain néhány pillanatra átderengett egy milánói álom győztes derűje, az erőtlenül simogató észak-olasz napfény vágja, a lehetetlen, amely belemarja magát a szembe, hogy nem lehet elmenekülni, mielőtt végképp magába fordul a tekintet, gyönyörködve egy örületesen ismeretlen tájban.

↳ Wirth Imre

Offside

